

Република Србија
УПРАВНИ СУД
1 У 9050/14
16.09.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Бјелановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из М., кога заступа пуномоћник Р. Ђ., правник невладине организације "Ц. за з. и п. т. а." из Б., број, поднетој против решења Комисије за азил Републике Србије број од 15.05.2014. године, у предмету азила, у нејавној седници већа одржаној дана 16.09.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељења за странце, Одсек за азил број: од 03.03.2014. године, којим је, у ставу 1. диспозитива, одбачен захтев за азил у Републици Србији држављанина М., А.А., од оца А.Б., рођеног..... године у месту М., М., а ставом 2. диспозитива, обавезан је именовани да уколико нема други основ за боравак на територији Р. С., исту напусти у року од 3 дана од правноснажности овог решења и да Одсеку за азил врати личну карту за лице које тражи азил број

У тужби поднетој Управном суду дана 03.07.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреда правила поступка, нетачно

утврђеног чињеничног стања и неправилне примене закона. Наводи да је тужилац 15.08.2013. године, поднео захтев за азил у Р. С. надлежној организационој јединици Министарства унутрашњих послова, који захтев је од стране надлежног органа одбачен, те је у складу са чл. 214. Закона о општем управном поступку и чл. 35. Закона о азилу, поднео дана 22.03.2014. године жалбу против првостепеног решења, а која је другостепеним решењем одбијена као неоснована. Тужилац је у жалби на првостепено решење навео да је дана 19.08.2013. године упутио захтев Одсеку за азил за достављање копије захтева за азил, по коме је 29.08.2013. године, тужиоцу достављен негативан одговор од стране тог Одсека, са назнаком да пуномоћник може фотокопирати тражене списе само о свом трошку, у складу са чл. 70. став 1. Закона о општем управном поступку. Даље, указује да се Одсек за азил оглушио о свој одговор у е-mail поруци пуномоћнику тужиоца и пуномоћнику тужиоца никада није доставио појединости у вези са плаћањем такси за копирање захтева за азил, тако да тужилац није био у могућности да изврши потребну уплату, достави Одсеку за азил доказе о уплати и тако оствари могућност копирања списа. Наводи да је тужени орган погрешно утврдио чињенично стање када је донео закључак да је пуномоћник тужиоца одустао од копирања списа због трошкова којима би том приликом био изложен, јер пуномоћник тужиоца од Одсека за азил није ни добио информацију колики би били трошкови копирања, односно тачан износ таксе по предмету, па је нејасно како је Комисија за азил закључила да је пуномоћник тужиоца одустао од копирања списа. Истиче да је тужени орган у побијаном решењу извео неправилан закључак у погледу чињеничног стања и образложењу истог решења навео да члан 13. Закона о азилу предвиђа да се сва писмена у поступку достављају лично лицу које тражи азил или његовом правном заступнику, а да Закон о општем управном поступку у члану 71. став 1. наводи да се под писменима подразумевају позиви, решења, закључци и други службени списи. С обзиром да према члану 13. Закона о азилу и члану 71. став 1. Закона о општем управном поступку, постоји обавеза достављања писмена, односно позива, решења, закључака и других службених списа, тим пре мора постојати и обавеза достављања списа, односно докумената који представљају јавну исправу, односно докумената који представљају доказ онога што се у њима потврђује или одређује. Даље наводи да су неосновани наводи у побијаном решењу да је тужилац преко свог пуномоћника поднео жалбу Комисији за азил 21.03.2014. године, наводећи да је жалба поднета 22.03.2014. године. На основу напред наведеног, тужилац предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима датим у

образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреда правила поступка одбио жалбу тужиоца налазећи да је првостепени орган на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право и дао разлоге које прихвата и овај суд.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу ("Службени гласник РС", бр. 109/07), прописано је да ће канцеларија за азил, одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тражилац азила 15.08.2013. године, Министарству унутрашњих послова Републике Србије, Одељење за странце, Одсеку за азил, поднео захтев за азил у Републици Србији, на основу којег је надлежан орган покренуо и спровео испитни поступак, у оквиру кога је дана 06.11.2013. године, одржао усмену расправу и о њој сачинио записник. Увидом у записник са усмене расправе, а према наводима тражиоца азила, Комисија за азил је утврдила, да је тужилац рођен године у М. у М., да је у марту 2009. године отишао у Т., авионом легално са пасошем, а пасош је оставио код кријумчара у Т. када је кренуо за Г. У Т. се задржао 3 дана и за то време није имао никаквих проблема, нити се обраћао турским властима ради регулисања статуса или подношења статуса за азил јер није хтео да остане у Т., желео је да иде у Г., а додао је да се у Т. тешко добија боравак. После Т., отишао је у Г., те је боравио 4 године на острву К., у граду Х., где је радио на грађевинама и у воћњацима и такође није имао проблема са полицијом, али да захтев за азил није поднео, као и да је из Г. отишао у М., где је био само у транзиту и такође није имао проблема са властима. Из М. одлази за Ц. Г. где илегално борави 3 месеца у П., чекајући наставак пута даље ка Е.. У Ц. Г. није имао проблема нити се обраћао властима ради регулисања статуса или подношења захтева за азил, јер није хтео да се задржава. Из Ц. Г. је илегално, пешке прешао границу и ушао у С., дошао у Н. П., да би одатле отишао у Н. С. па даље за Б., одакле одлази за Л. и Б. К. Из С. одлази за М., где га је полиција ухапсила и вратила у С. и наводи да не намерава да се задржава у С., већ да је

желео да оде у И. и Ш., односно у државу где се може радити и зарадити.

По спроведеном поступку, поступајући по примедбама из решења туженог органа број од 10.02.2014. године, којим је поништено решење првостепеног органа број од 13.11.2013. године, а предмет враћен на поновни поступак, првостепени орган је утврдио да су испуњени услови из цитиране одредбе члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу, односно да захтев треба одбацити, без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, јер је утврдио да је лице које тражи азил, дошло из сигурне треће државе, односно да је у Р.С. стигло из Ц. Г., а да је претходно боравио у Т., Г. и М.. Како се М., Г., Т. и Ц. Г. налазе на листи сигурних трећих држава утврђеној Одлуком Владе Републике Србије од 17.08.2009. године ("Службени гласник РС", бр. 67/09), и да тражилац азила није имао никаквих проблема транзитирајући кроз М. и Ц. Г., нити приликом боравка у Т. и дужег боравка у Г., то постоји законски основ за одбацивање захтева за азил.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, правилно је по оцени овог суда тужени орган одбио жалбу тужиоца и нашао да је првостепени орган правилном применом одредбе члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу, одбацио захтев тужиоца без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, будући да је тражилац азила дошао из сигурне треће државе и уважавајући чињеницу да је Влада Р. С., према одредбама Закона о азилу утврдила листу сигурних трећих држава на којој се налазе државе кроз које је тражилац азила прошао и у којима је боравио. Наиме, Закона о азилу јасно одређује у одредби члана 2. да је сигурна трећа држава, држава са листе коју утврђује Влада, која се придржава међународних начела заштите избеглица садржаних у Конвенцији о статусу избеглица из 1951. године и Протоколу о статусу избеглица из 1967. године, у којој је тражилац азила боравио или кроз коју је пролазио непосредно пре доласка на територију Р. С. и коју је имао могућност подношења захтева за азил, у којој не би био изложен прогону, мучењу, нељудском и понижавајућем поступку или враћању у државу у којој би његов живот, безбедност или слобода били угрожени. Из изложене одредбе Закона о азилу, следи да надлежни орган није надлежан да одређује да ли је држава која се налази на листи коју је утврдила Влада Р. С., сигурна за тражиоца азила, већ да је дужан да прихвати да је држава сигурна уколико се налази на листи коју је Влада Р.С. утврдила. Будући да је у конкретном случају тражилац азила био у транзиту кроз М. и да како је то првостепени орган исправно утврдио, није имао никаквих проблема за време боравка у М. и Ц. Г., нити у току боравка у Г. и Т., јасно да у току поступка није доказао да те државе за њега нису сигурне.

Суд је оценио наводе тужбе, па налази да су исти без утицаја на правилност и

законитост оспореног решења, с обзиром да су ови наводи истоветни наводима жалбе, које је тужени орган сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр.33/97 и 31/01, "Службени гласник РС", бр. 30/2010), потпуно и правилно оценио и дао разлоге које прихвата и овај суд, а тужилац уз тужбу није доставио доказе који би да су били цењени довели до другачије оцене у овој управној ствари.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр.111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 16.09.2014. године, 1 У. 9050/14

Записничар
Снежана Бјелановић,с.р.

Председник већа – судија
др Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО